

На връщане изъ пѣтя той благодаряше Бога, че го заведе у добри хора, които имахъ милость къмъ сиромаситѣ. Но ето, че около Стоянча налѣтѣхъ дребни птиченца, които цѣртѣхъ и показвахъ че сж сжщо гладни, както него прѣди малко . . . О! какъвъ жаленъ изгледъ имахъ тѣ, горкитѣ! Какъ се събирахъ на купчинка прѣдъ него и цѣртѣхъ! Стоянчо се спрѣ да погледа тѣзи малки нещастници, които като че казвахъ: „Бѣди милостивъ, нахрани ни! земята е покрита съ снѣгъ и нѣма отъ гдѣ да клѣвнемъ храница; изнемощѣхме; студено ни е!“

— Сега, сега ще ви нахраниж, макаръ и да съмъ малъкъ и така да ми е студено. Вий се молите менъ, както азъ се молѣхъ на други, — каза Стоянчо. — И, веднага той прѣчупи половината отъ хлѣба, който носѣше на майка си и го на-троши на ситни трошици, за да си клѣвнатъ всички негови малки и гладни приятели.

Разсѣждѣте, дѣца, добръ ли направи Стоянчо?

Лѣвъ и челоуѣкъ.

(ПРИКАСКА).

Разказватъ, че въ старо врѣме животнитѣ можели да говорѣтъ, да се разбиратъ и да другаруватъ съ челоуѣка. Това да ли е вѣрно — нека читателитѣ да си помислѣтъ но останѣла е приказка да се приказва, та младитѣ хора на умъ да се учѣтъ.

Слушайте:

Единъжъ лѣвътъ и челоуѣкътъ се сприятѣли и дълго врѣме живѣли заедно. Една сутринъ